

Hannu Kumpula

LOHENKALASTUSTA OPPIMASSA eli aloittelijan muisteluksia seuran lohenkalastuskurssilta

Saamenmaan valtaväylän Tenon rannoilta pitkin alkukesää kantautuneiden hurjien saalisuutisten siivittäminä suuntasimme kulkumme kohti Karigasniemellä olevaa Kalastajan Majataloa. Matkasimme kartuttamaan tietojamme ja taitojamme lohen perhokalastuksesta seuramme lohenkalastuskurssille, joka pidettiin 9.-15.7.2001. Kurssille osallistui kahdeksan seuramme jäsentä, joiden kokemukset lohestamisesta vaihtelivat aivan noviiseista kokeneisiin konkareihin: Risto Kamunen, Erkki Kitti, Hannu ja Risto Kumpula, Henri Orre, Kauko Passoja, Timo Pynnönen ja Antti Sorro.

Saavuttuamme paikalle maanantaina kuka minkäkin aikataulun mukaan oli meitä vastassa hyväntuulisesti myhäilevä ja jutusteleva tuttu mies piippu lämpimästi leukaperissä savuten. Tuo mies oli Lauri Syrjänen, jonka oppiin heittäydyimme seuraavaksi viikoksi. Kuulumisten vaihdon jälkeen Lauri kertoi pääpiirteissään tulevan viikon ohjelmarungon, joka kuului pääpiirteissään siten, että joka toinen päivä tutustutaan kalapaikkoihin niitä kalastaen ja joka toinen päivä sidotaan ottiperhoja. Erittäin hyödyllistä ensimmäisen illan aikana oli ainakin meille aloittelijoille saada kuulla ja oppia ”pelisäännöt” joiden mukaan kalastus jokivarressa jonotuksineen tapahtuu. Puheiden ja teoriaopetuksen jälkeen kävelimme illan päätteeksi Torvikoskelle enimpää paineita purkamaan. Torvikoski on Inarinjoessa aivan Karigasniemen kohdalla. Inarinjoki muuttaa nimensä Tenoksi Karasjoen yhtymäkohdan jälkeen Karigasniemen kylän alapuolella.

Toisena päivänä pääsimme toden teolla asiaan. Runsaan ja maittavan aamiaisen jälkeen ajoimme päiväksi Dalvadakseen, joka sijaitsee Tenon varrella Utsjoen ja Karigasniemen puolella välissä. Kahlattuamme saareen oli meitä Henri vastassa sanoen: ”Ei kai se haittaa, vaikka minä jo aloitin”. Kädessään hän roikotti juuri samaansa tittiä. Henri oli ollut edellisenä yönä lohta soutamassa ja liittyi näin ollen seuraksemme vasta tänään. Peli oli näin ollen saaliinkin puolesta avattu. Aluksi yksi jos toinenkin meistä noviiseista tuskaili heittotaitonsa kanssa ja taisipa hieman tuskastuttaa jopa maestromme Laurinkin. Lauri sai kuitenkin rohkaistua meitä sanoen: ”Ei sillä oo merkitystä miten sää sen perhon sinne veteen saat lingottua, nääs sillä on merkitystä mitä sää sen jälkeen teet.” Toki hyvästä heittotaidosta on paljonkin hyötyä, mutta kyllä mestarimme sanoissa oli vinha perä, minkä tuleva viikko meille opetti. Päivän saldona oli kuusi tittiä, joista illalla loimutimme yhden ja suolasimme toisen syöden ne porukalla makoisiin suihin. Kiitokset vielä Passojan Kaukolle ja Kamusen Ristolle.

Seuraavan aamu- ja iltapäivän ajan sidoinimme ahkeraan ottiperhoja. Sidoimme mm. kuluvan kesän sen hetkisen ykkösperhon Oliivin Sarvijaakon. Joidenkin kalastajien mukaan oli ajanhukkaa uittaa muuta perhoa tapsinsa päässä. Toki Sarvijaakko osoittautui oivaksi saamapeliksi, mutta kokeilunhaluiset ja ennakkoluulottomat (Sarvijaakkoja omistamattomat) perhokalastajat saivat saalista muillakin perhoilla, minkä edellinen ja tulevatkin päivät osoittivat. Sillähän sitä saa millä pyytää.

Keskiviikkopäivän päätteeksi pistäydyimme tutustumassa seuraavan päivän pelipaikkaan Outakoskeen, jonne oli majapaikastamme matkaa n. 35 km jokivartta alaspäin. Raju ukkoskuuro, joka katkoi myös lähitieneen sähköt joiksikin tunneiksi, ajoi meidät koskelta pakosalle. Pakomatkan päätteeksi pari kurssilaista lähtivät ”sooloilemaan” Inarinjoelle tuomisinaan kirkas titti.

Torstiaamuna menimme siis päiväksi Outakoskelle. Päivä kului nopeasti iltaan nyt jo paljon vähemmin tuskailuin ja painein kuin tiistaipäivä. Heittorinki pyöri omaan sopuisaan tahtiinsa, eikä

kukaan pitänyt vuorostaan kynsin hampain kiinni, kuten ei koko viikollakaan. Osa porukasta maltoivat Erkin johdolla jopa laittaa gurmee-aterian härästä tykötarpeineen kalastuksen lomassa. Päivä koitui kolmen titin kohtaloksi.

Perjantapäivä kului iltaan sisätiloissa totutusti perhopenkin ääressä. Kurssilaiset jaksoivat kiitettävästi osallistua sidontaan, vaikka opettajamme sidotuttamat perhot eivät niitä helpoimpia olleetkaan. Toki osa porukasta värkkäsi muiden perhomallien kimpussa, totuuden nimissä kerrottakoon. Onneksi kuri ei ollut niin tiukka, ettei kyseistä lipsumista olisi sallittu. Sidontapäivän päätteeksi katselimme ja vertailimme perhojen uintia tähän tarkoitukseen varta vasten kehitetyssä uittolaitteessa.

Illalla suuntasimme n.15 km jokivartta ylöspäin Inarinjoen Sammalnivalle. Menomatalla Lauri näytti muutkin välillä olevat potentiaaliset ottipaikat. Reissun päätteeksi kiikutimme pakkaseen kaksi tittiä.

Lauantaiamuna kurssilaisille annettiin vapaat kädet valita itse kalastuspaikkansa. Näin jokaisen tuli itsenäisesti ilman ohjausta soveltaa viikon aikana ja tietysti vuosien varrella saamiaan oppeja ja kokemuksia. Väki hajaantuikin useampaan ryhmään pitkin jylhää jokivartta. Uskalsimme ja kehtasimme mennä lohivapoinemme ventovieraiden sekaan. Kurssin yksi mielestäni tärkeimmistä tavoitteista oli toteutunut. Kolmen titin elämänkaari päättyi tähän päivään.

Sunnuntaiamupäivällä pidimme loppuyhteenvetopalaverin viikon tapahtumista Laurin johdolla. Kiiteltävämme Laurin puheenjohtajamme Antin johdolla aloimmekin sonnustautua pikku hiljaa kotimatalle uusia kokemuksia ja elämyksiä rikkaampina.

Mitä sitten viikko antoi näin aloittelijalle, kannattiko lähteä mukaan? Vastaus on että ehdottomasti kannatti. Ensinnäkin majoitus aamupaloineen oli tosi upea. Oli sauna suihkuineen, useampi kahden hengen makuuhuone, wc:t ylä- ja alakerrassa, täysin varusteltu keittiö, oleskelutilat molemmissa kerroksissa ja väljyyttä riittävästi. Hinta tästä kaikesta koko viikon ajalta oli vain 500 mk/henkilö!! Mitä viikko antoi ulkoisten puitteiden lisäksi? Runsaasti itseluottamusta. Moni kokematon painii luullakseni samojen ongelmien parissa: mitkä ovat ne kirjoittamattomat säännöt joiden mukaan kalastus jonossa tapahtuu, osaanko heittää tarpeeksi hyvin ja kauniisti ja pitkälle, missä ja miten kannattaa kalastaa, minkälaista perhoa tarjota, minkälaisia välineitä käytän? Kurssin käymällä säästää uskoakseni vuosien työn verrattuna kantapään kautta tapahtuvaan oppimiseen. Huonomman heittotaidon omaaville rohkaisuna kerrottakoon, että lohen kalastuksessa ei välttämättä tarvita ennätyspitkiä ja kauniita heittoja, 20 metriä riittää jo ihan hyvin. Lohi ei välttämättä ole kaukana keskivirrassa, vaan se on usein rannan tuntumassa polvivedessä, joten sen päälle ei kannata kahlata.

Entä mitä jatkossa? Seuramme on tehnyt kurssivarauksen samaan paikkaan myös ensi kesälle. Seuran hallitus tulee esittämään kurssia ensi vuoden toimintasuunnitelmaan. Vuosikokouksen tehtävänä on joko hyväksyä tai hylätä tehty ehdotus. Mikäli kurssi toteutuu, niin rohkeasti vain mukaan uutta oppimaan.

Ps. Olen antanut itselleni kertoa, että erään kurssilaisen vapa tärisee vieläkin nurkassa.